

HANA A PETR ULRYCHOVI

PESTRÁ HISTORIE NIKOLY ŠUHAJE LOUPEŽNÍKA

Nikola Šuhaj loupežník – druhé ze čtyř monotematických alb Hany a Petra Ulrychových – se po pětadvaceti letech od svého vzniku dočkal reedice v nové zvukově zmasterované podobě. Supraphon s ním přichází na CD i vinylu v roce, v němž Petr Ulrych oslavil pětasedmdesáté narozeniny a Hana Ulrychová sedmdesátiny a navíc i společných pětapadesát let na scéně.

Vznik alba Nikola Šuhaj loupežník – stejné jako předchozí *Odyssey* – inspiroval tatínek sourozenců, který byl operní pěvec. „V dětství jsme za ním chodili, zejména Hanka, do brněnské Janáčkovy opery, kde byl sólistou. Jeho árie jsme poslouchali i doma, znal jsem je téměř nazpaměť. Někakým způsobem nás to samozřejmě hudebně ovlivnilo,“ vypráví Petr Ulrych. „Když jsme pak po letech měli nahrát první LP, říkal jsem si, že jestliže máme k dispozici čtyřicetiminutovou plochu, tak proč ji nepojmout monotematicky, jako ucelené dílo. V tomto budeme neskromní – *Odyssea* z roku 1969 byl počín, který se nesmírně povedl a na němž spolupracovala naše výborná rocková kapela Atlantis s Big Bandem Gustava Broma (americký časopis *Downbeat* jej tehdy označil za pátý nejlepší bigband světa). Šlo tedy o vůbec první syntézu rocku s bigbandem – podle kritika Jiřího Černého dokonce i ve světovém měřítku.“

Nakonec ale *Odyssea* vyjít nemohla. Muselo vás to hodně mrzet.

Petr Ulrych: Pochopitelně. Bylo to v době, kdy u nás působila „osvoboditelská armáda“, na jejíž příjezd jsem hned 21. srpna 1968 spontánně zareagoval písní *Zachovejte klid!* Neunikla sluchu cenzorů, kteří měli problém i s texty na *Odyssee*, takže jsme dostali utrum a deska šla na dvacet let k ledu.

Hana Ulrychová: K tomu mám jen takovou vsuvku – moc mě potěšilo, když jsem zjistila, že to LP dnešní mladí lidé znají. Řekli mi to při oslavách stého výročí Československa v Brně, kde jsem zpívala hymnu. Ptala jsem se jich: „Jak jste na mě přišli, že jste mě pozvali?“ Odpověděli, že na kolejích poslouchají *Odysseu*. No, dojalo mě to.

Nezůstalo jenom u *Odyssey*, i když jste museli cítit velkou křivdu. Dá se říct, že Nikola Šuhaj loupežník, který vyšel v roce 1974, byl reakcí na předěšlou stopku?

Petr Ulrych: Rozhodně. V té době jsme začali hrát s Javory a nechali se ovlivňovat moravskou lidovou muzikou. Zároveň jsem pocítoval jakési pnutí zpracovat příběh zbojníka. Jenže ten slovenský, Jura Jánošík, byl pojednaný asi dvacetkrát, stejně tak moravský Ondráš a Juráš jakbysmet. A tak jsme si toho našeho našli na Podkarpatské Rusi díky Janu Trískovi, který v rozhlasu četl na pokračování z knížky Ivana Olbrachta Nikola Šuhaj loupežník. Jeho přednes na mě úžasně zapůsobil. Kniha samotná je střetem tří světů – Rusinů, na evropské poměry velmi zaostalého národa, který věřil na zaklívání, kouzla a rituály, chasidských Židů, kteří žili nesmírně zajímavým a záhadným způsobem, a česko-slovenských četníků, přinášejících do těchto komunit v období po první světové válce, jež naprosto změnila tento svět, pokrok. Bylo to pro mě jako zjevení, říkal jsem si – ano, uděláme Nikolu Šuhaje loupežníka.

A opět ve spolupráci s orchestrem Gustava Broma.

Hana Ulrychová: Po předchozí skvělé zkušenosti to ani nešlo jinak. Pan Brom nad námi držel ochrannou ruku, dokonce nám dal k dispozici místnost, kde jsme začali zkoušet s cimbálem. S repertoárem, který jsme tehdy měli, jsme hráli v Praze...

Petr Ulrych: ...kde si nás všiml Josef Mára z divadla Ateliér ve Spálené ulici. Nabídl nám, abychom udělali z desky Nikola Šuhaj loupežník, která získala cenu časopisu *Mladý svět* Bílá vrána a spousta lidí ji znala, muzikál. S kamarádem Láďou Kopeckým jsme už předtím začali pracovat na její

jevištní podobě. Jenže v Ateliéru se Nikolý „zmocnil“ geniální režisér Ján Roháč a do postavy strážmistra Šroubka pozval Pepík Mára Pavla Landovského. A tím dostalo dílo úplně jiný rozměr. Vzniklo působivé představení, které jelo souběžně s o něco později vzniklou a režimem „polopovolenou“ *Baladou pro banditu Milana Uhdeho*, uváděnou v Brně. Oproti ní byl ale náš Nikola Šuhaj takový underground, který nabízel naději v normalizačních časech.

V tehdejší divadelní produkci musel zapůsobit jako zjevení. Jak dlouho jste Nikolu Šuhaje v Praze hráli?

Hana Ulrychová: Udělali jsme asi dvě stě repríz. A děly se kolem něj zajímavé věci – po představení, když jsme se sešli ve foyer divadla Ateliér, jsme pak ještě hráli lidovky a popíjeli víno, co jsme přivezli z Moravy. Chodila tam spousta lidí, které jsme pořádně ani neznali, herci, režiséři, někdy se objevil i Václav Havel... Prostě si to představení našli a přišli si pak s námi ještě zazpívat. Byly to krásné časy.

Petr Ulrych: Mělo to ještě pokračování. Na základě této desky vznikl v Brně v roce 2000 muzikál, který jsme s režisérem Standou Mošou nazvali *Koločava*. Na rozdíl od představení Nikola Šuhaj loupežník v Ateliéru, kde jsme nemohli vůbec použít židovský prvek, protože to tehdy nepřipadalo v úvahu, jsme jej v *Koločavě* naopak vyzvedli. Za hudbu k ní jsem dostal cenu Alfréda Radoka, což mě velice potěšilo, ale říkám to spíš proto, abych upozornil na věci, které album Nikola Šuhaj loupežník zapůsobil.

Má tedy ve vaší diskografii výsadní postavení?

Petr Ulrych: To se nedá říct. Po Nikolovi následovalo v osmdesátých letech album

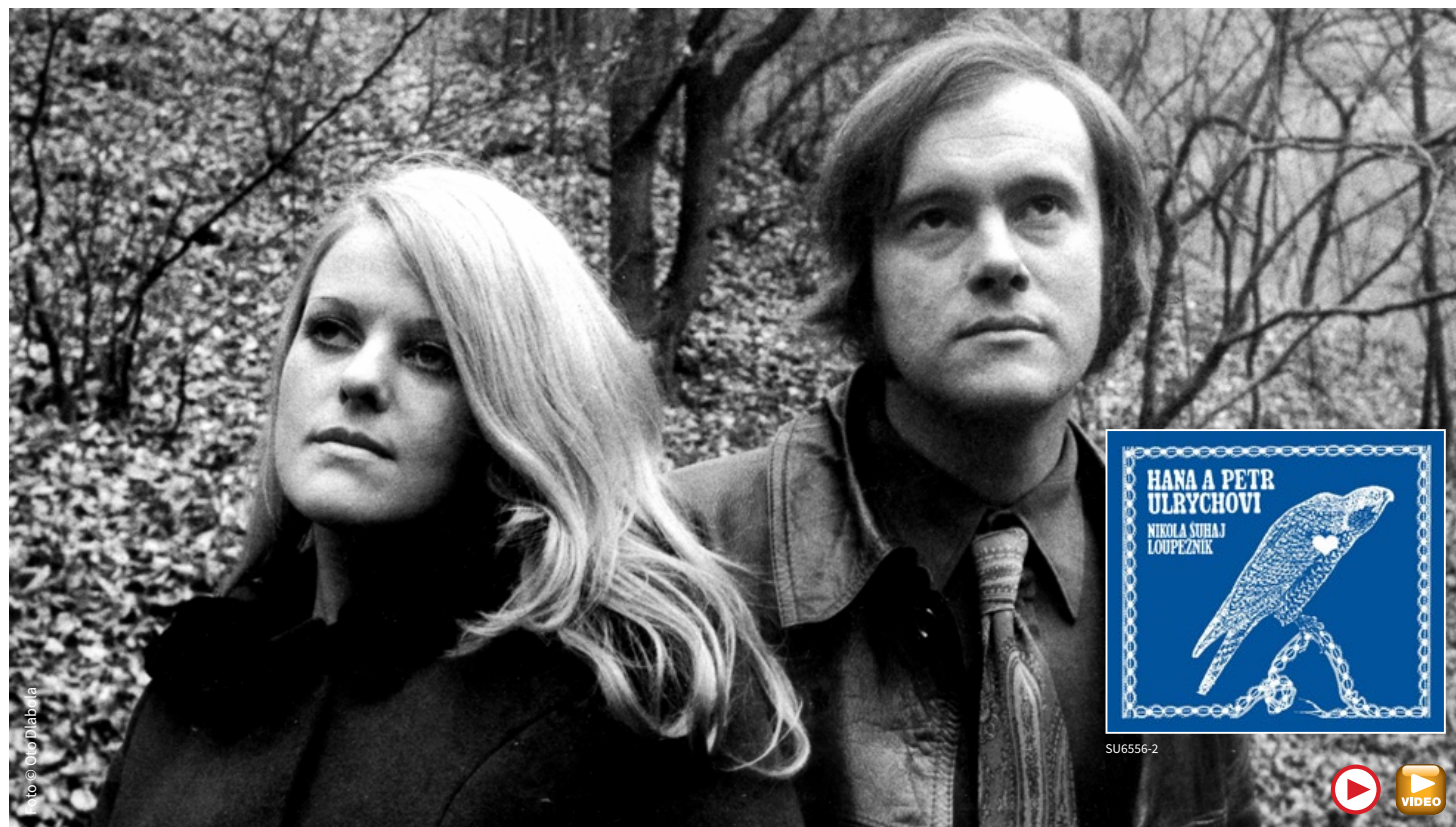
Příběh, který je inspirováno románem Vladislava Vančury Markéta Lazarová, a potom Tichý hlas, k jehož vytvoření mi daly podnět lidové písně. Všechny naše čtyři monotematické desky kladu na roveň, ale musím přiznat, že první *Odyssea* je něco, k čemu jsem měl největší vztah. A Hanka možná taky. Pravda, Nikola Šuhaj měl skutečně tak pestrá historii, že patří k naprosto klíčové věci.

Jste sehraná hudební dvojice – jak to mezi vámi funguje z hlediska tvůrčí fáze? Řeknete, Hanka, bratři například – tady tu písničku bych chtěla zpívat jinak? Mluvíte si vzájemně do práce?

Hana Ulrychová: Mám velkou výhodu, že mám autorské zázemí. A že mi většina Petrových písniček, když jsem je slyšela napoprvé, krásně sedla. Petr mě třeba akorát navedl na to, jak tu kterou výrazově uchopit, ale jinak jsme se ve všem shodli. V případě Nikolý Šuhaje už vůbec nebylo o čem mluvit.

Reedici desky Nikola Šuhaj loupežník pokřtíte v rámci několika koncertů. Přehrajete ji celou?

Petr Ulrych: Ano, pokřtíme ji, protože je to velká událost. A zahrajeme z ní jenom něco. Napadlo mě přizvat na koncerty – aspoň tedy do Brna (12. května, Mahenovo divadlo) a do Prahy (13. května, divadlo Hybernica) – kluky z původních Javorů, myslím i Jirku Pavlicu, který s námi hrál tři roky. Právě on by nám měl album pokřtít. Mimochodem jsme zapomněli říct, že jeho součástí je ve formátu CD bonus v podobě sedmi písní z Hanina sólového alba z roku 1976, které aranžérsky a vůbec souznějí s tematikou Nikolý Šuhaje.

MILOŠ VACÍK & TAM TAM BATUCADA

Hráč na perkuse z celého světa, výtvarník, spisovatel, skladatel a uznávaný studiový muzikant Miloš Vacík je na domácí scéně pojem a to ne jen když přijde na rytmiku. Totéž platí i o jeho skupině Tam Tam Batucada. O to větší pozornost si pak zaslouží fakt, že „bílo-zelení bubeníci“ letos slaví neuvěřitelných 20 let od svého založení. A slaví z gruntu – novým, výpravně pojatým albem, které vychází 12. dubna na ZLP, CD i digitálně u Supraphonu.

„Od té doby, kdy jsem začal hrát na perkuse, zjišťoval jsem, že na Kubě, v Africe, či Brazílii, hraje jeden výsledný rytmus dohromady více bubeníků. Cítil jsem, že z toho jde velká síla, energie, emoce. Tam začaly mé první sny dát dohromady orchestr složený jen z bubnů a něco podobného zkusit i u nás. Sambu tu v čisté podobě tehdy nehrál nikdo. Začátky byly naprosto naivní, v době, kdy neexistoval youtube, žádné noty, nikdo nepřesně nevěděl, jak se samba hraje, nikdo to tu neučil, nebyly tu nástroje. Byli jsme opravdu první. Tedy vývoj byl doslova od naprosté nuly, úplný pravěk samby

v Čechách,“ vzpomíná Miloš Vacík na začátky Tam Tam Batucada.

Početný ansámbl, který pod Vacíkovým vedením dosud vydal tři alba (Tam-Tam Orchestra/2000/, Rytmikon/2005/ a Sambista/2008/, jedno live DVD (10 years – Live in Akropolis/2010/)) a absolvoval mnoho prestižních akcí, koncertů či festivalů doma i v zahraničí aktuální nahrávkou rekapituje svou dosavadní, věru bohatou kariéru.

„Naše nová nahrávka se ohlíží za vším, čím jsme prošli, včetně toho, že základy většiny skladeb jsem natočil s bubeníky z mé školy samby. Je to shrnutí toho, co jsme se naučili,

včetně určitého vyznění mé lásky k perkusím, jelikož jsem základy 'obarvil' dalšími perkusivními nástroji. Také jsou na desce hosté, což je určitý dokument toho, s kým jsme se potkali, s kým spolupracovali, a kdo je mi hudebně blízko,“ říká Vacík k albu, jež vzniklo v jeho produkci a na němž se kromě Tam Tam Batucada podílel vokální kvartet Yellow Sisters, bubeník a tanečník Papis Nyass, kytarista a zpěvák Zdeněk Bína z kapele minus123minut a hráč na didgeridoo Ondřej Smeykal.

Hosty, které jsem pozval k nahrávce, jsem si vybral pro určitou blízkost. Jsou to všechno

mí přátelé, které potkávám na pódii, koncertech a vím, že se také zajímají o etnickou hudbu. Máme podobné citění a také proto, že jsou to všechno úžasní muzikanti, kteří dokáží do všeho, co dělají dát srdce a tím vše posunout na špičkovou úroveň,“ dodává renomovaný perkusista oceněný za propagaci brazilské kultury v Rio De Janeiru. Zároveň také přiznává, že spočítat všechny nástroje, které na albu zní, je nesnadné: „Bude to určitě několik desítek perkusivních nástrojů a bubnů, australské didgeridoo, kytara, basa, flétna, samozřejmě zpěvy.“

SU 6565-2

ČTYŘLÍSTEK SLAVÍ 50 LET S FILMEM A CD

Na světě je spousta ikonických čtveřic, v tuzemsku však vedou kreslené postavičky ze Čtyřlístku, tedy Fifinka, Bobík, Myšpulín a Pinda. Právě ti letos oslaví padesáté výročí svého vzniku. A rozhodli se ho oslavit se vši parádou. Tvůrci v čele s režisérem Michalem Žabkou připravili celovečerní animovaný film Velké dobrodružství Čtyřlístku skládající se ze čtyř nejlepších příběhů podle námětů jejich duchovního otce Jaroslava Němečka.

Současné s premiérou vychází i zvuková dramatazace s herci, originálními zvuky a hudbou z filmu. Všichni posluchači i milovníci Čtyřlístku si tak filmová dobrodružství mohou poslechnout díky audioknize s Miroslavem Táborským v roli vypravěče, která vznikla s využitím zvukové stopy filmu. Na nahrávce se můžeme těšit na hlasy Terezy Bebarové, Jana Maxiána, Bohdana Tůmy, Jiřího Ployhara, Jiřího Lábusa, Oty Jiráka, Petra Rychlého a dalších.

„Když mně bylo 10–15 let, každou sobotu odpoledne jsem kreslil a poslouchal audio příběhy z rádia. Nevím, co bylo krásnější, ale v každém případě se obě složky

vnímání v mé hlavě usadily a dodnes po padesát let kreslím Čtyřlístek při zvuku supraphonských nahrávek. Často a rád si pouštím nahrávky, které režijně vedl Jan Jiráň,“ říká o své celoživotní inspiraci ilustrátor Jaroslav Němeček.

„Režirovat audioknihy bylo pro mě jednodušší, protože film byl v té době již hotov a díky tomu jsem měl při psaní scénáře před očima rozehrané scény z filmu. Abych posluchačům děj přiblížil a nemusel se spoléhat jen na ruchy a hudbu, rozšířili jsme roli vypravěče, kterého namluvil Miroslav Táborský. Rozšířena je také písnička Štěstí nosí Čtyřlístek, která je ve filmu pod úvodními titulky ve zkrácené

verzi. V audioknize ji posluchači uslyší celou na začátku i na konci příběhu,“ dodává k audioknize režisér filmu i audioknihy Michala Žabka.

Vydavatelství Čtyřlístek ke svému jubileu připravilo komiksovou knížku, která se stala inspirací pro stejnojmenný celovečerní animovaný film. Kniha obsahuje čtyři příběhy. V prvním, s názvem Dáblův palec, se Čtyřlístek vydá na dobrodružnou výpravu do Polomených hor. A protože se Myšpulínovým vynálezům a celému domečku stýská, rozhodnou se všichni společně za Čtyřlístkem doletět. V příběhu Vlkodlak se partě z Třeskoprsk, díky důmyslnému

převleku, podaří přelstít falešné dřevorubce a uchránit tak les před vykáčením. Až do vesmíru se naši čtyři kamarádi podívají v historce s názvem Piráti vesmíru. Zde se utkají s galaktickými korzáry, kteří zamořují okolí planety Země vesmírným haraburdím. Poslední příběh Mikuláš v pekle zavede Fifinku, Myšpulína, Pindu a Bobíka až do samotného pekla. Tam uspořádají zvláštní setkání čertů s anděly. A nakonec dojde i na mikulášskou nadílku pro malé čertíky. A tak opět parta z Třeskoprsk zažije spoustu napětí a zábavy a jako vždy se díky kamarádství dostane z nejedné překerní situace.

Foto © archiv

SLAVNÁ ŽELVA SKUPINY OLYMPIC VYCHÁZÍ V REEDICI NA CD I VINYLU!

V roce 1968 vyšlo několik historicky debutových československých beatových alb – a to úplně první se jmenovalo Želva. Diskuze o tehdy nejpopulárnějších domácích kapelách byly fandovskysky vzrušené a Olympic vs. Matadors spolu „bojovali“ tak trochu jako Beatles vs. Rolling Stones. Obě naše slavné sestavy se tehdy konečně dočkaly elpíček, viz také nedávne supraphonské vinylové reedice. Želva nebyla natočena v rámci uceleného pobytu ve studiu, ale album je složeno z nahrávek vznikajících v různých měsících roku 1967. Jde také o průnik repertoáru z hned několika let, zachycujícího východiska z poloviny šedesáté i naděje

náznačky kompozičního a instrumentálního progresu příštího směřování kapely. Na CD se Želva objevuje již poněkoli-káté, tentokrát je však doplněna speciálně vybranými bonusy, včetně těch málo známých či dokonce nevydaných. Jejich objevitel, kompilátor i autor přehledného textu v šestnáctistránkovém bookletu Oldřich Zámostný vybral několik variantních nahrávek z rozhlasového archivu a přidal také cizojazyčné podoby. Ty jsou občas pěvecky i zvukově dost kuriózní, ale zároveň jsou důkazem tehdejších mezinárodních snah a nadějí.

Olympic za dlouhou dobu existence prošel několika stylovými zákrutami a natočil

řadu výborných alb, ale jen jedno z nich mohlo být na úplném začátku – a tady vám ho předkládáme v takřikajíc ultimátní podobě. Písničkám se dostalo nového zvukového

remasteringu, bonusům maximálně možné studiové péče, obalu nutné rekonstrukce a celé Želvě cédečkového doplňku k již reedovanému LP.

TRACKLIST: ŽELVA / VZPOMÍNKA PLÍŽIVÁ / LÍNEJ SKAUT / DÁM ZEJTRA ZAS FLÁM / MODRAVÉ MÁMENÍ / NIKDO NEOTVÍRÁ / NEBEZPEČNÁ POSTAVA / SNAD JSEM TO ZAVINIL JÁ / DĚDEČKŮV DUCH / JEN BŮH VÍ / TELEFON / PSYCHIATRICKÝ PRÁŠEK

BONUSY A VARIANTY: ŽELVA / VZPOMÍNKA PLÍŽIVÁ / LÍNEJ SKAUT / DÁM ZEJTRA ZAS FLÁM / NIKDO NEOTVÍRÁ / NEBEZPEČNÁ POSTAVA / SNAD JSEM TO ZAVINIL JÁ / PLEASE DON'T LEAVE ME (SNAD JSEM TO ZAVINIL JÁ) / GROŠVATERS GEIST (DĚDEČKŮV DUCH)

SPECIÁLNÍ PSYCHO BONUS: PSYCHIATRICKÝ PRÁŠEK / EIN PSYCHIATRISCHES BONBON (PSYCHIATRICKÝ PRÁŠEK)

Foto © Miroslav Jirsa

BAREVNÝ TROJHLAS MARSYAS

V jubilejní reedici právě vychází kultovní debutové album skupiny Marsyas z roku 1978. Na albu se podílela tehdejší muzikantská elita, jako například kapelník Pavel Fořt, Michael Kocáb, Ondřej Soukup, Emil Viklický a další. Zároveň si připomínáme sedmdesáté narozeniny jednoho ze tří stěžňů kapely, zpěvačky Zuzany Michnové.

Přípravy tohoto alba se datovaly od poloviny sedmdesátých let. V roce 1977 pak vznikla akustická demonahrávka natočená „v jídelním koutě Oskara Petra“, kterou na pás zaznamenali a smíchali Vladimír Merta, Karel Šafránek a Marsyas. Tento pás se v roce 2006 našel ve sklepe Zuzany Michnové a v roce 2008 ho vydal Supraphon.

Původní akustické trio Zuzany Michnové, Petra Kalandry a Oskara Petra (tedy tři hlasy a dvě kytary) na legendárním albu zásadně doplnil kapelník, aranžér a kytarista Pavel Fořt. Ten si do studia pozval svou studiovou skupinu Labyrint, ve které působili například Michael Kocáb, Ondřej

Soukup, Ladislav Malina, Jan Kubík, Emil Viklický, Jan Hrubý nebo Jiří Tomek. Několik skladeb obohatil o smyčcový orchestr nebo saxofonovou sekci. Celkový zvuk byl hutný, folkrockový, velmi průkopnický, ale zároveň neporušil jemnou písničkářskou podstatu předloh.

Většinovým autorem textů i hudby je Oskar Petr, ale najdete zde několik písní Zuzany Michnové i Petra Kalandry. Jediné a charakteristické vícehlasy společně s mnohovrstevnatými a pestrými obrazy a obraty textů jsou stále jasným poznávacím znamením a dokazují výjimečnost této nahrávky, která nezestárla ani po několika dekádách.

„My tři jsme milovali barevné trojhlas, sahající od folku až k jazzu. Pilovali jsme je u Zuzany v obýváku, občas i u Petra ve Vokovicích na dvorku. Na začátku jsem studoval obor zpěv u Jaroslava Gleicha na nynější konzervatoři Jaroslava Ježka. S Marsyas jsme hráli každý měsíc v nabitě Malostranské besedě, přes dvůr školy, kde konzervatoř působila. Náš vícehlasy vokál nebyla občas Petrova parketa, tvořil v něm ale nezastupitelnou barvu a napjatý bluesový feeling, kytarou dotvářel a harmonikou potvrzoval tu svobodnou myšlenku, tak cizí tehdejší době. Zuzana zněla přesvědčivě a precizně, její brilantní jasný hlas byl osou našeho projevu,“ prozrazuje v bookletu alba Oskar Petr.

Letošní reedici se dostalo péče zvukového mistra Pavla Karlíka v právně vyhlášeném studiu Sono. Grafickou variaci na původní obal vytvořili Karel Haloun a Luděk Kubík (3. dílna). Rozevřící obaly LP a CD digipack obsahují komplet písňových textů, dobový i nový sleeve-note, recenze, postřehy muzikantů a dokumentární fotografie. Vinyl o hmotnosti 180 gramů doplňuje tuto reedici do doby sběratelsky atraktivní, připomínající jeden z našich nejlepších hudebních momentů. CD obsahuje dva bonusové tracky. Příště se ti radši vyhnou a Záliv žár. Vydává Supraphon na CD, LP i digitálně ve formátu Hi-Res.

Foto © Miroslav Jirsa

SU 6555-1

Hi-Res
AUDIO

NORBERT LICHÝ ČTE SLAVNÉ ČESKÉ KRIMINÁLNÍ PŘÍBĚHY

Deset kriminálních povídek podle skutečných případů, které vzrušily československou veřejnost v sedmdesátých a osmdesátých letech, v mistrném podání herce Norberta Lichého.

Známý reportér a spisovatel I. M. Jedlička je napsal podle vyprávění kriminalistů z různých krajů republiky. Detektivní příběhy tohoto autora jsou prověřeny časem, neboť si již před desítkami let získaly oblibu u čtenářů díky napínavému vyprávění a svižnému stylu. Nechávají nahlédnout do praxe našich nejúspěšnějších vyšetřovatelů a zároveň jsou zajímavou psychologickou sondou do lidských osudů i doby, ve které se odehrály.

Respektovaný herec Norbert Lichý, dvojnásobný nositel ceny Audiokniha roku pro nejlepšího interpreta, se ujal uměleckého ztvárnění povídek s velkou invencí a poslech každé z nich je zážitkem. Dilem dramatinizovaná četba má spád, děj umocňuje i řada hudebních motivů a zvukových efektů. Od první do poslední minuty provází posluchače sůl každé dobré detektivky – napětí.

„Potěšila mě zasláná nahrávka s panem Norbertem Lichým, skvělý a trefný přednes, jsem velmi spokojen. Věřím, že audiokniha udělá velkou radost i dosud žijícím kriminalistům – řešitelům jednotlivých případů,“ vyjádřil se k audioknize sám autor I. M. Jedlička.

Autor knihy I. M. Jedlička je český novinář a publicista. Jeho tvorba úzce souvisí s novinářskou profesí a zahrnuje

literaturu o odboji (Tři kontra gesta – s P. Kettnerem) nebo cestopisnou (Na mopedu k Beduinům). K jeho slavným kriminálním titulům patří například Červený mustang nebo Náruč plná milenek. Byl mimo jiné reportér Mladé fronty, zkladatel a první šéfredaktor časopisu Věda a technika mládeži, redaktor nakladatelství Albatros či redaktor deníků Zemědělské noviny a Zemské noviny.

SU 6481-2

VÁCLAV JÍLEK V POHÁDKOVNÍKU

Supraphon vydal nápaditou audioknihu Pohádkovník aneb Herci čtou své oblíbené pohádky, kde šestice herců načetla své nejoblíbenější pohádkové příběhy. Pohádky, které čtou rádi i svým dětem. Za námětem audioknihy stojí herec Václav Jílek. Audiokniha obsahuje 5 hodin pohádkového vyprávění. Vedle Václava Jílka uslyšíte i Aňu Geislerovou, Barboru Polákovou, Jiřího Suchého z Tábora, Jakuba Prachaře a Patrika Děrgela.

Václav Jílek je divadelní a filmový herec, který na sebe upozornil například po boku Jiřiny Bohdalové v televizním cyklu Ach, ty vraždy či hlavní roli ve filmu Miloslava Šmídmažera Miluji tě modře. Dětské publikum ho zná z úspěšných pohádek České televize Trampoty vodníka Jakoubka a Micimutr. V rámci dětského kanálu České televize ČT:D radí a pomáhá dětem v nesnázích prostřednictvím zábavně naučného pořadu Agent

v kapse. Václav je tatínkem v březnu narozené Aničky.

Václave, v Pohádkovníku můžeme slyšet vaši interpretaci známé pohádky Jana Drdy O princezně Jasněnce a ševci, který létal. Proč jste si vybral zrovna tuto pohádku?

Vybíral jsem mezi touto Drdovou pohádkou a mezi pohádkou Darbuján a Pandrholo téhož autora. Nakonec tedy zvítězila

O princezně Jasněnce a ševci, který létal, protože jsem si říkal, že bude hezké nabídnout dětem jiné, originální zpracování, než to, které znají z televize. A tím je vlastně nalákám na další poslech nových a nových pohádek, které ještě neznají, a poslouchání audioknih se tak stane jejich koníčkem. A samozřejmě jsem si ji vybral, protože je krásná, protože jako všechny pohádky má šťastný konec a protože i zde platí, že láska dává křídla překonávající všechny překážky.

Co si myslíte o akci Noc s Andersenem?

O Noci s Andersenem jsem se dozvěděl přednedávnm a s velikou radostí sleduju, kolik nejrůznějších akcí na podporu čtení už existuje anebo teprve vzniká. Držím palce! A jako bývalé Dismance ještě malým čtenářům doporučuju, aby se doma nebáli čist rodičům nahlas! Protrénují svůj hlas a vybrousí svou interpretaci.

Foto © Dušan Martinec

IVO KAHÁNEK

V NITRU HUDBY VIKTORA KALABISE

První integrální nahrávka klavírního díla Viktora Kalabise i předcházející album se třemi sonátami (SU4210-2, Supraphon 2018) vznikly z iniciativy a díky nezdolnému entuziasmu cembalistky Zuzany Růžičkové, skladatelovy celoživotní partnerky a propagátorky jeho díla. Zásadním momentem byla volba interpreta – svrchovaně technicky zdatného a s hlubokým vhledem do struktury skladatelovy hudby.

Nahrávka mapuje více než půl století Kalabisovy tvorby, od poválečné První sonáty až po mistrovské miniatury zkomponované na samém sklonku tisíciletí. Po oceňovaném albu symfonické a koncertantní tvorby (SU4109-2 - Choc de Classica, Gramophone Editor's Choice) a zmíněných sonátách otevírá tato nahrávka další okna do fascinujícího hudebního světa Viktora Kalabise.

U příležitosti vydání první integrální nahrávky klavírního díla Viktora Kalabise jsme se zeptali Ivo Kahánka:

Ivo, jak velká příprava předcházela nahrávání tohoto náročného díla?

Příprava byla dlouhá a hlavně kontinuální - CD se natáčelo prakticky 3 roky. Problém interpretace Kalabise tkví po hudební stránce v obtížné uchopitelnosti některých jeho charakterů, po technické pak v „neklavírnosti“ jeho faktury. Jeho hudba působí poměrně racionálně, ale při bližším studiu člověk zjistí, že jde naopak o přímé vyjádření emoce - to se však pohříchu příliš neohlíží na pianistickou proveditelnost. Takže jeho skladby jsou extrémně těžké ne po stránce

klasické klavírní virtuozity, nýbrž po stránce nepředvídatelnosti a velmi obtížné realizace mnoha zcela nepoužívaných hmatů, skoků a také extrémních temp.

Šlo by vyjádřit slovy, jak se za půl století hudba Viktora Kalabise proměňovala?

Po pravdě řečeno není změna stylu u klavírního Kalabise na první pohled příliš patrná. Velká změna ve způsobu skládání a snad i nazírání světa a života se u něj odehrála dříve, ještě před prvními kompozicemi pro

sólový klavír. Dokladem jsou například temperamentně jásavé Strážnické slavnosti pro symfonický orchestr (které nedávno uvedla Česká filharmonie) a snad i Klavírní koncert. Naproti tomu klavírní sonáty i pozdější tvorba jsou daleko spíše ve znamení skepse a ponoření do vlastního nitra. Určitý vývoj je možno sledovat v žánru a formě jeho psaní - dosti výrazně se posunul od sonátového cyklu k drobnějším, avšak podobně hutným kompozicím, např. Akcentům, Třem polkám či Allegru impetuoso. Snad je v nich také častěji zastoupen určitý náznak hravosti.

Foto © Kamil Cháls

BENNEWITZOVO KVARTETO

ALBUM S EMOTIVNÍ HUDBOU TEREZÍNSKÝCH SKLADATELŮ

Osudy a tvorba skladatelů této nahrávky jsou spojeny s hudebním životem Československa v období mezi dvěma světovými válkami, ale také s židovským ghettem v Terezíně a zrůdností německého nacistu. Viktor Ullmann působil mezi válkami jako kapelník Nového německého divadla v Praze. Jeho Kvartet č. 3 vznikl přímo v Terezíně. Hans Krása své Téma

s variacemi dokončil roku 1936, ale provedení se dočkal až v Terezíně společně s dětskou operou Brundibár. Erwin Schulhoff napsal svých Pět kusů z nadšení pro rytmus a tanec; je z nich zřejmá inspirace hudbou vídeňských salónů, Itálie i Španělska. Druhý kvartet Pavla Haase z roku 1925 potvrzuje skladatelovo označení za nejnadanějšího žáka Leoše Janáčka. V říjnu

1944 odvázel Pavla Haase stejný transport společně s Viktorem Ullmannem a Hansem Krásou na smrt do koncentračního tábora v Osvětimi.

Bennewitzovo kvarteto si svůj mezinárodní respekt začalo budovat vítězstvím na prestižních soutěžích v Ósace (2005) a Prémio Paolo Borciani v Itálii (2008). Od té doby jsou pravidelnými hosty na

nejvýznamnějších pódii (Wigmore Hall, Musikverein Vídeň, Konzerthaus Berlín, Théâtre des Champs-Élysées Paříž, New York, Seoul) a festivalech (Salzburger Festspiele, Luzerne Festival, Rheingau Musik Festival ad.). Hudba terezínských skladatelů má v tomto souboru skvělého interpreta.

Foto © Kamil Cháls

ALBUM OBSAHUJE: Viktor Ullmann (1898–1944) – Smyčcový kvartet č. 3; Hans Krása (1899–1944) – Téma a variace pro smyčcové kvarteto; Erwin Schulhoff (1894–1942) – Pět kusů pro smyčcové kvarteto; Pavel Haas (1899–1944) – Smyčcový kvartet č. 2 „Z Opických hor“

SU4265-2

Foto © Daniel Havel

ARUNDO QUARTET

GOLDBERGOVY VARIACE V PŮVABNÝCH BARVÁCH DŘEVĚNÝCH DECHŮ

Legendou opředené Goldbergovy variace patří k nejčastěji nahrávaným dílům Johana Sebastiana Bacha; vedle bezpočtu nahrávek klavírních a cembalových najdeme nejroztodivnější úpravy včetně např. verze pro banjo. Jakkoli se na první pohled zdá být úprava pro kvarteto dřevěných dechů

vzdálená od původního záměru skladatele, při poslechu se možná neubráníte pocitu, že měl sám Bach při komponování v hlavě právě takové obsazení. Barvy plátkových nástrojů se krásně pojí do společné harmonie, přitom jejich odstíny umožňují sledovat vedení jednotlivých hlasů v po-

lyfonní sazbě; to je zřejmý bonus oproti původní klávesové verzi. V Arii a třiceti variacích je dost prostoru pro kantilenu a půvabné barvy nástrojů i pro jejich vrcholnou virtuositu. Intimní svět Goldbergových variací je na nahrávce vystřídán slavnostní Suitou C dur BWV 1066, nej-

starší a „nejfrancouzštější“ z Bachových čtyř orchestrálních suit.

Pod touto pozoruhodnou nahrávkou je podepsaná čtveřice výjimečných hudebníků, kteří jsou skvělými sólisty, komorními hráči i ozdobou nejvýznamnějších orchestrů včetně Berlínské a České filharmonie.

Arundo Quartet tvoří:

Jan Souček – hoboje,
Jan Mach – klarinet,
Karel Dohnal – bassetový roh,
Václav Vonášek – fagot

SU4261-2

Foto © Daniel Havel

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc, Tomáš Pilát a David Landštof / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON, a.s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz; obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon

www.supraphon.cz